

освѣнъ това ги каратъ да имъ работятъ. А свръхъ това си присвояватъ и по-хубавитѣ земи, които отнематъ насила отъ своитѣ братя, т. е. отъ християнитѣ. По-прѣди тѣ (еничаритѣ) не правяха така, защото не живѣеха такъвъ разкошенъ животъ, нѣмаха ни жени, ни дѣца, та че нѣмаше защо да сж такива користолюбиви. Сега тѣ приличатъ повече на базиргяне, отколкото на войници“.

Вънъ отъ притѣсненията на еничаритѣ турското правителство, за да поддържа нескончаемитѣ си войни съ европейцитѣ, наложило на всѣки възрастенъ българи́нъ, освѣнъ обикновенитѣ данъци, още и по една жълтица на година¹⁾. Слѣдствие на тия нѣща положението въ България почнало да става грозно, и всички взели да се приготвяватъ за възстание.

Възстанието се приготвявало дълго врѣме, додѣто най-послѣ въ 1595 г. избухнало. Главенъ центръ на съзаклятието е билъ града Търново, а главнитѣ апостоли на свободата сж били дубровнишки търговци, които търгували тогава въ България и се намирали въ много близки приятелски и търговски връски съ нашитѣ български търговци. Главнитѣ проповѣдници сж били братя Соркочевичи, а най-главниятъ апостолъ е билъ Павелъ Джорджичъ, който проповѣдвалъ въ източна България, въ Провадия, Шуменъ и Варна.

Въ това врѣме Трансилванскиятъ князь Стефанъ Баторий, въ съюзъ на господаритѣ

¹⁾ Стефанъ Герлахъ, 1578 г.